

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 293

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 18 aprilie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
423.	— Decret pentru constatarea vacanței unei funcții de membru al Guvernului	2
424.	— Decret pentru numirea unui membru al Guvernului	2
D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E		
	Decizia nr. 81 din 23 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) și (7) teza întâi din Codul de procedură penală	3-5
	Decizia nr. 136 din 10 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală și art. 46 alin. (4) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat	5-7
A C T E A L E A U T O R I T Ă Ţ I I D E S U P R A V E G H E R E F I N A N C I A R Ă		
19.	— Hotărâre privind cota procentuală pentru contribuția asigurătorilor la Fondul de protecție a victimelor străzii	8

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru constatarea vacanței unei funcții de membru
al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 106 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 5 și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se ia act de demisia doamnei Claudia-Ana Costea, ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice, și se constată încetarea funcției de membru al Guvernului.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 18 aprilie 2016.
Nr. 423.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea unui membru al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de membru al Guvernului domnul Dragoș-Nicolae Pîslaru, ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 18 aprilie 2016.
Nr. 424.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 81**

din 23 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) și (7) teza întâi din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) și (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Miron Victor Panaitescu în Dosarul nr. 43.886/3/2014 al Tribunalului București — Secția I penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.092 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală și de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (7) din Codul de procedură penală. Se arată că în prezenta cauză dispozițiile constituționale și cele convenționale referitoare la dreptul la un proces echitabil nu sunt aplicabile, de vreme ce este vorba despre calea extraordinară de atac a revizurii, dar că sunt aplicabile cele referitoare la principiul egalității armelor, conform Deciziei Curții Constituționale nr. 506/2015. Cu privire la invocarea acestora din urmă, se susține că ele nu sunt încălcate prin prevederile art. 459 alin. (7) din Codul de procedură penală, întrucât hotărârea de admitere în principiu a cererii de revizuire este definitivă, indiferent de autorul acesteia și indiferent de soluția care a fost pronunțată în cauză. De asemenea, se arată că numai hotărârea de admitere în principiu a cererii de revizuire este definitivă, împotriva hotărârii pronunțate cu privire la fondul cererii de revizuire putând fi exercitate aceleași căi de atac ca și împotriva hotărârii supuse revizurii, potrivit art. 463 din Codul de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 825/F din 20 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 43.886/3/2014, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) și (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Miron Victor Panaitescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire formulate de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București cu privire la autorul excepției.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, referitor la dispozițiile art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, se susține că acestea reglementează o procedură lipsită de contradictorialitate, de natură a încălca prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014, nr. 663 din 11 noiembrie 2014 și nr. 641 din 11 noiembrie 2014, susținându-se că cele reținute de instanța de contencios constituțional în considerentele acestora sunt aplicabile și în prezenta cauză. Se susține, totodată, că dispozițiile art. 459 alin. (7) din Codul de procedură penală, care prevăd rămânerea definitivă a încheierii prin care este admisă în principiu cererea de revizuire, încalcă dreptul la un proces echitabil și creează inegalitate între persoanele interesate să promoveze o cale de atac împotriva încheierii de admitere în principiu a cererii de revizuire. Se susține, în acest sens, că textul criticat nu permite îndreptarea posibilelor erori judiciare care pot să apară cu prilejul soluționării cererilor de revizuire și că, în situația în care aceste cereri sunt formulate de către reprezentanții Ministerului Public, inculpații se află într-o poziție de inegalitate față de aceștia prin faptul că nu dispun de nicio cale de atac împotriva încheierii anterior referite.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată, în acest sens, că prevederile art. 459 alin. (2) și (7) din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actului de sesizare, dispozițiile art. 459 alin. (2) și (7) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea constată însă că autorul critică, în realitate, prevederile art. 459 alin. (2) și (7) teza întâi din Codul de procedură penală care au următorul cuprins: „(2) *Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților (...)*”.

(7) *Încheierea prin care este admisă în principiu cererea de revizuire este definitivă.*”

11. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 506 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților” este neconstituțională. În acest sens, s-a reținut că atâta vreme cât admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se soluționează cu participarea procurorului, din perspectiva contradictorialității, ca element definitoriu al egalității de arme și al dreptului la un proces echitabil, norma legală trebuie să permită citarea părților, fiind suficient să li se asigure acestora posibilitatea participării în această etapă procesuală, judecătorul putând decide asupra admisibilității în principiu a cererii de revizuire și fără participarea părților atât timp cât acestea au fost legal citate.

13. Potrivit prevederilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Întrucât încheierea de sesizare a Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate a fost pronunțată pe data de 20 mai 2015, iar constatarea neconstituționalității textului criticat a intervenit, prin pronunțarea și publicarea Deciziei nr. 506 din 30 iunie 2015, după data actului de sesizare anterior referit, urmează ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală să fie respinsă ca devenită inadmisibilă (a se vedea Decizia nr. 531 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 12 februarie 2014).

14. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 459 alin. (7) din Codul de procedură penală, Curtea constată că, prin Decizia nr. 506 din 30 iunie 2015 (paragraful 13), anterior citată, a reținut că procedura reglementată de normele procesual penale ale art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală privește examinarea admisibilității exercitării unui drept, iar nu o judecată asupra temeiniciei solicitării ce face obiectul exercitării aceluși drept, deci nu vizează însăși soluționarea căii extraordinare de atac a revizuirii, instanța neimplicându-se în niciun fel în judecata pe fond a unei acuzații în materie penală, aceasta verificând cererea de revizuire doar sub aspectul regularității sale, respectiv al îndeplinirii condițiilor în care poate fi exercitată referitor la hotărârile ce pot fi atacate, cazurile ce o justifică, titularii cererii și termenul de introducere.

15. Prin aceeași decizie (paragraful 14), Curtea a constatat că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la aplicabilitatea laturii penale a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în cazul examinării admisibilității în principiu a exercitării căilor de atac extraordinare justifică soluția și considerentele din Decizia nr. 255 din 7 aprilie 2015. Astfel, Curtea a reținut că, prin Decizia din 6 mai 2003, pronunțată în Cauza *Franz Fischer împotriva Austriei*, Cererea nr. 27.569/02, Curtea de la Strasbourg a reamintit jurisprudența sa constantă, potrivit căreia **art. 6 din Convenție nu se aplică unei proceduri care urmărește redeschiderea unei proceduri penale**, întrucât persoana a cărei condamnare a intrat în puterea lucrului judecat și care solicită o asemenea redeschidere nu este „*acuzată de o infracțiune*”, în sensul art. 6 din Convenție, ceea ce înseamnă că nu face obiectul unei „*acuzații în materie penală*”.

16. Având în vedere cele arătate, Curtea constată că dispozițiile art. 459 din Codul de procedură penală nu au în vedere soluționarea unei acuzații în materie, ci verificarea unor aspecte de ordin pur legal, respectiv cele prevăzute la art. 459 alin. (3) din Codul de procedură penală, referitoare la formularea cererii în termen și de o persoană dintre cele prevăzute la art. 455 din Codul de procedură penală, întocmirea cererii cu respectarea prevederilor art. 456 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, invocarea unor temeuri legale pentru redeschiderea procedurilor penale; neprezentarea într-o cerere anterioară de revizuire care a fost judecată definitiv a faptelor și mijloacelor de probă în baza cărora este formulată cererea, aspectul că faptele și mijloacele de probă în baza cărora este formulată cererea conduc, în mod evident, la stabilirea existenței unor temeuri legale ce permit revizuirea, conformarea persoanei care a formulat cererea cerințelor instanței, dispuse potrivit art. 456 alin. (4) din Codul de procedură penală.

17. În aceste condiții, procedurii reglementate la art. 459 din Codul de procedură penală nu îi este aplicabil principiul dublului grad de jurisdicție în materie penală, reglementat la art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, conform căruia „*orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară*”. Prin urmare, legiuitorul poate să hotărască reglementarea căilor de atac în cazul încheierii prin care se soluționează cererea de examinare a admisibilității în principiu a cererii de revizuire potrivit politicii sale penale, făcând aplicarea dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, conform cărora „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

18. În ceea ce privește susținerea autorului excepției, potrivit căreia rămânerea definitivă a încheierii prin care este admisă în principiu cererea de revizuire este de natură a discrimina inculpații, punându-i într-o poziție de inferioritate față de Ministerul Public, atunci când cererea de revizuire este formulată de către acesta din urmă, Curtea reține că dispozițiile legale criticate se aplică în mod egal inculpaților și procurorului, nefiind de natură a încălca principiile constituționale ale egalității în drepturi și egalității armelor, prevăzute la art. 16 și art. 21 alin. (3) din Constituție.

19. De altfel, Curtea reține că dispozițiile art. 459 alin. (7) din Codul de procedură au fost reglementate de către legiuitor potrivit dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală și se încadrează în marja de apreciere stabilită prin acestea.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Miron Victor Panaitescu în Dosarul nr. 43.886/3/2014 al Tribunalului București — Secția I penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Miron Victor Panaitescu în Dosarul nr. 43.886/3/2014 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 459 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 23 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 136

din 10 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală și art. 46 alin. (4) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Constituțională a statuat că prevederile art. 88 alin. (2) lit. d) din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât partea/subiectul procesual principal al cărei avocat se află în ipoteza reglementată de textul criticat are libertatea de a-și angaja un alt apărător, iar în situația în care nu își alege un alt avocat, fie apărătorul aflat în starea de incompatibilitate prevăzută de norma procesual penală criticată își poate asigura substituția, în condițiile legii speciale, fie organul judiciar va lua măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală și art. 46 alin. (4) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Ovidiu Gițan în Dosarul nr. 1.040/59/2015 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.197D/2015.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care face trimitere la Decizia nr. 126 din 3 martie 2016*), nepublicată încă, prin care Curtea

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea penală nr. 97/DL din 8 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.040/59/2015, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală și art. 46 alin. (4) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat**, excepție ridicată de Ovidiu Gițan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de înlocuire a măsurii arestului preventiv.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece orice persoană acuzată are dreptul de a-și alege în mod liber un apărător. Interdicția impusă de textul criticat

*) Decizia nr. 126 din 3 martie 2016 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016.

restrânge deopotrivă libertatea părții de a-și alege avocatul și dreptul avocatului de a asista și reprezenta persoanele fizice și juridice în fața tuturor instanțelor, autorităților și instituțiilor.

6. În același sens se arată că prevederea de lege îngrădește dreptul la muncă al avocatului și libertatea de a alege locul de muncă, prin „loc de muncă” înțelegându-se, în acest caz, nu numai sediul de exercitare a profesiei, ci, în principal, instanțele sau autoritățile publice în fața cărora poate asista sau reprezenta părțile.

7. Norma criticată afectează dreptul la apărare al părții care, având un avocat ales, nu poate beneficia de asistența juridică a acestuia în toate fazele procesului penal. Justițiabilul trebuie să beneficieze de dreptul de a-și alege acel avocat față de care are certitudinea că îi va apăra în mod corespunzător interesele.

8. **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că dispozițiile criticate asigură respectarea exigențelor de imparțialitate necesare în cadrul unui proces echitabil și, pe cale de consecință, excepția invocată este neîntemeiată.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale. Astfel, incompatibilitatea reglementată de dispoziția criticată reprezintă o garanție și o măsură de protecție a justițiabililor care recurg la serviciile unui avocat, ale căror interese trebuie asigurate potrivit legii. Aceasta nu are semnificația încălcării liberului acces la justiție ori dreptului la apărare, care constă în posibilitatea titularului de a alege orice avocat înscris în barourile din România, exceptându-i pe cei cărora, din cauza unei situații personale, le este oprit prin lege să exercite acte specifice profesiei.

12. Totodată, soluția legislativă criticată nu constituie o restrângere a exercitării dreptului de a profesa avocatura, ci o garanție legală stabilită în scopul ocrotirii probității tuturor participanților la realizarea justiției. Astfel, avocatura este un serviciu public, al cărui specific impune necesitatea prevederii prin lege a unor condiții de exercitare a acestei profesii.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 88 alin. (2) lit. b) cu denumirea marginală *Avocatul* din Codul de procedură penală și art. 46 alin. (4) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, care au următorul conținut:

— Art. 88 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală:

„(2) Nu poate fi avocat al unei părți sau al unui subiect procesual principal: [...]

b) martorul citat în cauză;”;

— Art. 46 alin. (4) din Legea nr. 51/1995: „(4) Dacă a fost ascultat ca martor, avocatul nu mai poate desfășura nicio activitate profesională în acea cauză.”

16. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 23 referitor la *Libertatea individuală*, art. 24 referitor la *Dreptul la apărare* și art. 41 referitor la *Munca și protecția socială a muncii*.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate dispun cu privire la o ordine de preferință în cazul în care o persoană întrunește, în cauzele penale, două calități procesuale, cea de martor și cea de avocat. În acest sens, calitatea de martor are întâietate față de cea de apărător, motiv pentru care atât Codul de procedură penală, cât și Legea nr. 51/1995 reglementează în consecință.

18. Autorul excepției susține că această soluție legislativă afectează accesul liber la justiție, libertatea individuală, dreptul la apărare și dreptul la muncă.

19. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 114 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probe într-o cauză penală poate fi audiată în calitate de martor, calitate care are întâietate față de cea de expert, avocat, mediator ori de reprezentant al uneia dintre părți sau al unui subiect procesual principal.

20. Așa fiind, împrejurarea că, în procesele penale, martorul citat în cauză nu poate fi avocat al unei părți sau al unui subiect procesual principal nu reprezintă altceva decât grija legiuitorului pentru înlăturarea unei prezumții de parțialitate, deoarece nimeni nu poate fi martor în propria sa cauză (*nemo testis idoneus in re sua*). Aceasta reprezintă nu numai o obligație, dar și o garanție a exercitării cu bună-credință a dreptului la apărare, prin înlăturarea oricăror suspiciuni cu privire la raporturile judiciare. Existența unui conflict de interese evident împiedică cumularea de către aceeași persoană a calității de avocat cu cea de martor, după cum este de domeniul evidenței că exercitarea funcției de apărare este incompatibilă cu funcția de judecată sau de acuzare.

21. Asigurarea unei asistențe juridice calificate obligă pe cei care o practică să respecte legea și să accepte regulile impuse de ea. Prin urmare, profesia de avocat se poate exercita numai cu respectarea legii, și nu împotriva ei. Fie că asistă, fie că reprezintă o parte sau un subiect procesual principal, avocatul astfel ales sau desemnat nu-și poate exercita cu obiectivitate sarcina câtă vreme este ținut de o eventuală calitate de martor a cărei declarație poate conține elemente contrare intereselor clientului.

22. Nu poate fi primită nici critica referitoare la afectarea dreptului la muncă al avocatului, deoarece incompatibilitatea astfel stabilită este singulară, și anume într-o cauză în care acesta are calitatea de martor. Acest *status quo* nu se extinde asupra calității de avocat, acesta nepierzându-și dreptul de a exercita profesia în alte cauze. De altfel, astfel cum s-a statuat și prin Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 11 iulie 2006, dreptul la muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, dar cu respectarea anumitor condiții stabilite de legiuitor. Pe de altă parte, critica referitoare la încălcarea art. 41 din Constituție referitor la *Munca și protecția socială a muncii*, care prevede că dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă, nu ar trebui analizată, fiind formulată de o persoană care nu poate justifica un interes în acest sens. Prin Decizia nr. 1.519 din 15 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 67 din 27 ianuarie 2012, în soluționarea unei excepții de neconstituționalitate ridicate de clientul unui avocat, Curtea a statuat că autorul excepției de neconstituționalitate trebuie să demonstreze un interes personal în contestarea constituționalității unui text de lege. În mod analog, în cauza de față se constată că, din perspectiva nesocotirii dreptului la muncă și la exercitarea liberă a profesiei, autorul prezentei excepții, inculpat într-o cauză penală, nu poate invoca excepția în interesul avocatului său.

23. Cât privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*, Curtea constată că instanța europeană a reținut că, în pofida relațiilor de încredere dintre avocat și client, nu se poate acorda un caracter absolut dreptului garantat de art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Acesta este subordonat obligatoriu unor limitări atunci când instanțele au sarcina de a decide dacă interesele justiției impun numirea unui apărător din oficiu pentru acuzat. La numirea avocatului respectiv, instanțele naționale trebuie inevitabil să țină cont de dorința acuzatului. Cu toate acestea, instanțele pot să nu țină seama de aceasta dacă există motive pertinente și suficiente pentru a considera că interesele justiției o impun (Hotărârea din 25 septembrie 1992, pronunțată în Cauza *Croissant împotriva Germaniei*, paragraful 29, Hotărârea din 25 martie 2008, pronunțată în Cauza *Vitan împotriva României*, paragraful 59, Hotărârea din 8 februarie 2011, pronunțată în Cauza *Micu împotriva României*, paragraful 103). Prin urmare, din jurisprudența instanței de la Strasbourg rezultă că limitările admise de aceasta reprezintă expresia preocupării pentru prevenirea unor dubii de natură judiciară, ce pot să apară în cauze concrete, în situații individuale, dispozițiile legale astfel criticate nefiind altceva decât interdicții care constituie măsuri de protecție pentru părți și împotriva unor suspiciuni ce ar putea altera actul de justiție.

24. În același sens, se observă că, de vreme ce avocatul asupra căruia poartă interdicția cuprinsă în textele de lege criticate avea cunoștință despre fapte sau împrejurări pe care le-a cunoscut înainte de a fi devenit apărător sau reprezentant al vreunei părți în cauză, acesta ar fi trebuit să acționeze cu simț etic, potrivit normelor deontologice ale profesiei, și să îi comunice clientului său riscul de a intra sub incidența dispozițiilor criticate și să îl îndrume, cu bună-credință, spre

soluția angajării unui alt avocat, fie încă de la început, fie din momentul în care a fost ascultat ca martor.

25. Consecutiv, la momentul la care a încheiat contractul de asistență juridică cu avocatul aflat în postura vizată de prevederile art. 46 alin. (4) din Legea nr. 51/1995, autorul excepției ar fi trebuit să fie conștient de faptul că, odată ascultat ca martor, apărătorul său nu va mai putea să îi asigure în mod plener dreptul la apărare. Or, într-o astfel de situație, nimic nu îl împiedică să își aleagă un alt avocat cu drepturi depline, având în vedere că pe tabloul avocaților din România figurează un număr suficient de mare de avocați și care au experiența necesară pentru a asigura în mod eficient și profesionist apărarea. Nici relația de încredere existentă între client și avocat, pe care o invocă autorul excepției, nu justifică persistența acestuia în ideea de a fi asistat de avocatul asupra căruia poartă interdicția criticată. Așadar, preferința exclusivă și inflexibilă pentru un anumit avocat, corelată cu refuzul posibilității de a face o altă alegere, nu constituie o încălcare a dreptului la apărare, în componenta sa referitoare la dreptul de a-și alege avocatul.

26. Totodată, deși art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede, printre altele, că orice acuzat are dreptul „să fie asistat de un apărător ales de el”, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că textul convențional menționat nu precizează condițiile de exercitare a dreptului fiecărui acuzat de a se apăra prin avocat, lăsând statelor contractante alegerea mijloacelor corespunzătoare ce permit realizarea sa efectivă, Curtea de la Strasbourg urmând să examineze dacă aceste mijloace sunt compatibile cu exigențele unui proces echitabil (Hotărârea din 24 noiembrie 1993, pronunțată în Cauza *Imbrioscia împotriva Elveției*, paragraful 38).

27. Cât privește critica raportată la încălcarea dispozițiilor art. 23 din Constituție referitor la *Libertatea individuală*, Curtea constată că acesta nu are incidență în cauză.

28. În sfârșit, Curtea Constituțională constată că o soluție legislativă similară, potrivit căreia nu poate fi avocat al unei părți sau al unui alt subiect procesual principal o altă parte sau un alt subiect procesual, a fost examinată cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 126 din 3 martie 2016, nepublicată încă. Așa fiind, argumentele și soluția deciziei mai sus menționate sunt valabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ovidiu Gițan în Dosarul nr. 1.040/59/2015 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 88 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală și art. 46 alin. (4) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

HOTĂRÂRE

privind cota procentuală pentru contribuția asigurătorilor la Fondul de protecție a victimelor străzii

În baza prevederilor art. 51 alin. (6) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 6 alin. (2), precum și ale art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 30 martie 2016,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Contribuția asigurătorilor care practică asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, denumită în continuare *asigurarea RCA*, la Fondul de protecție a victimelor străzii, denumit în continuare *Fond*, aferentă anului 2016, este stabilită la cota procentuală de 2,00% din volumul primelor brute încasate pentru această asigurare.

(2) Sumele ce reprezintă contribuția asigurătorilor RCA la Fond se virează până la data de 25 inclusiv a lunii următoare trimestrului expirat sau până în următoarea zi lucrătoare. În documentele de plată a contribuțiilor la Fond trebuie să se precizeze perioada pentru care se efectuează virarea acestora.

Art. 2. — (1) Pentru nevirarea la termen a contribuțiilor la Fond se datorează majorări de întârziere, calculate potrivit reglementărilor legale aplicabile în materia colectării creanțelor bugetare.

(2) Majorările de întârziere se virează în contul Fondului.

(3) Documentele de plată privind majorările de întârziere trebuie să precizeze perioada pentru care se efectuează virarea acestora.

Art. 3. — (1) Fondul are obligația urmăririi încasării contribuției, respectării prevederilor legale privind calculul contribuției datorate, precum și al majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a acesteia.

(2) Fondul va prezenta Autorității de Supraveghere Financiară, până la sfârșitul lunii următoare trimestrului expirat, raportarea cu privire la contribuția la Fond și la majorările de întârziere datorate.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Autorității de Supraveghere Financiară nr. 19/2015 privind cota procentuală pentru contribuția asigurătorilor la Fondul de protecție a victimelor străzii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 22 aprilie 2015.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 4 aprilie 2016.
Nr. 19.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 935525